

ผู้หญิงช็อกาย

ภาคต่อของหวงรัก

บทที่ 1

เวลานั้นดีก็มากแล้ว

แต่รถยนต์หุคันใหญ่ยังคงแล่นเร็วด้วยความเร็วปานกลาง สม่่าเสมอไปตามถนนลาดยางขนานลำคลองที่ตัดผ่านพื้นที่ชุมชนของ บริเวณชานเมืองหลวง ชายคนขับร่างสูงใหญ่แข็งแรง มีใบหน้าดูดีที่เคร่งขรึม ดวงตาคมกล้าประกายจริงจังมองตรงออกไปยังถนนว่างที่เปล่าเปลี่ยวข้างหน้า

ข้างกายเขาคือสตรีสาวสวยร่างบางซึ่งมีเรือนผมสีน้ำตาลเข้มเหยียดตรงอ่อนสลวย ใบหน้าไร้สีสันแต่เต็ม วางอยู่กับที่รองศีรษะพนักเก้าอี้ ดวงตากลมโตรูปสวยที่มีขนตายาวหนาล้อมรอบ ปิดลงครั้งละนานๆ แต่เธอก็ไม่ได้หลับ มองคนขับบ้าง หันมองหญิงรับใช้สองคนที่เอียงคอหลับสนิทอยู่ที่เบาะหลังบ้าง และมองทิวทัศน์ในความมืดสลัวด้านนอกบ้าง

เธอพูดเสียงอ่อนหวานคุย

“ฝนไม่ตกแล้ว ไม่อย่างนั้นแถวนี่คงต้องมีน้ำท่วมแน่ๆ ดูซิคะ น้ำในคลองเต็มปริ่มทีเดียว”

“ป็นี่ฝนกำลังพอดี น้ำไม่ท่วมไม่แล้ง” เสียงตอบรับอ่อนขรึม

เขาพูดแค่นั้นก็เงียบไป เธอเหลือบตามองแล้ววางมือลูบต้นแขนที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรงอยู่ภายใต้เสื้อคอปกแขนสั้นสีอ่อน

“พีณาทเหนื่อยมากไหมคะ วันนี้เรื่องเยอะทั้งวัน”

“กายไม่เหนื่อย...” เขาพูดสั้นๆ

“ฟ้าก็เหนื่อยใจคะ คนงานโรงงานนี้สร้างเรื่องยุ่งยากเรื่อยๆ ตั้งแต่... ตั้งแต่ไม่มีคุณภุริ...” เธอหนึ่งกล้ากลืนความรู้สึกชั่วครู่ก่อนจะพูดต่อเศร้าๆ “...พวกเขาไม่ยอมฟังใครเลย... ถ้ายังเป็นภาระอย่างนี้ ฟ้าอาจตัดสินใจขายให้คนที่มาติดต่อขอซื้อไปก็ได้ พีณาทคิดว่ายังไงคะ”

“เขาให้ราคาถูกเกินไปไม่ใช่หรือ”

“คะ... แต่เพื่อตัดปัญหาก็อาจต้องตัดใจ...”

“หมดปัญหานี้ก็ยังมีปัญหานั่น” ชายหนุ่มรำพึง แม้ไม่ได้พูดด้วยความไม่พอใจ แต่ก็ทำให้หัวใจรูปสวยของหญิงสาวขมวดมุ่น

“ชีวิตของฟ้าถูกลิขิตมาให้ต้องเป็นอย่างนี้ จะทำยังไงได้ล่ะคะ”

“ฟ้าเพิ่งแท้งลูกหยกๆ ควรจะพักผ่อนมากๆ”

ในความรู้สึกที่ร้าวรานของกณาท น้ำเสียงของเธอเมื่อตอบโต้เหมือนไม่ได้รู้สึกเสียใจที่แท้งลูกของเธอ

“พีณาทก็รู้ว่าสถานการณ์ที่นี้รื้อให้ฟ้าแข็งแรงก่อนไม่ได้ เเท่านี้ก็เสียหายมากมายอยู่แล้ว”

“ฟ้ามีผู้ช่วยเก่งๆ ตั้งหลายคนไม่ใช่หรือ”

“คุณอุทัยไม่แข็งแรง เขาวนมีงานหลักอย่างอื่น และมณก็เป็นผู้หญิง จะเดินทางมาเคลียปัญหานี้ได้ยังไง หรือว่าพีณาทคิดว่าพีณาทควรจะมากับมณแทนที่จะเป็นฟ้า”

ชายหนุ่มชำเลื่องมอง อารมณ์เธอหวั่นไหวง่ายและมักจะพลอยพาลเกรเอาอกกับเขา จนบ่อยๆ ที่เขาหมดความมั่นใจที่จะตอบเขาได้แต่หนึ่งเงียบ

ภุริจากไปร่วมปีครึ่งแล้ว แต่ดูเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นจะยังมีอิทธิพลต่อหญิงสาวที่เขารัก ทรัพย์สินสมบัติและเงินทองมากมายตกเป็นของฟ้ารุ่งและลูกชายตามพินัยกรรม เธอสามารถที่จะมีชีวิตที่สะดวกสบายไปตลอดชีวิตโดยไม่ต้องทำงาน แต่เธอกลับไม่ยอมละวางสิ่งใดลงเลย

“...งานพวกนี้เป็นจิตวิญญาณของคุณภุริ...” เธอเคยพูดเช่นนั้น

หลังจากนั้นเธอไม่พูดถึงชายหนุ่มผู้จากไปกับเขาอีก แต่ว่าพูดกับ “แม่ขาวอร์” หญิงสาวผู้ถือศีลสืบข้ออย่างเคร่งครัด แล้วแม่ขาวอร์กก็ถ่ายทอดกับเขาคือหนึ่ง

“...พีณาทอยากให้มีฟ้าเลิกทำงาน แต่ว่าพีฟ้าเลิกไม่ได้ บอกออร์ว่าการทำงานของคุณภุริทำให้พีฟ้าไม่ลืมเธอ พีฟ้าไม่ยอมลืม อยากให้เธออยู่กับพีฟ้าไปอีกนานๆ...”

ฟ้ารุ่งเป็นคนรับมณศิริราเข้าทำงาน ตอนนั้นกณาทคัดค้านแต่เธอก็ยืนยันโดยบอกว่าต้องการช่วยเพื่อน กณาทคิดว่าเป็นเพราะเธอต้องการให้เพื่อนชายที่เพิ่งกลับจากต่างประเทศมาทำงานด้วย ซึ่งเขาคิดว่าก็น่าจะดีต่อจิตใจที่บอบช้ำจากการสูญเสีย แต่ว่าเมื่อมีเขาวนก็สมควรที่จะต้องมี มณศิริรา มาแทรกอยู่ด้วย เพื่อไม่ให้เป็นที่ครหาหากว่าเจ้านายสาวและเขาวนจะบริหารงานกันตามลำพัง

ครั้งนั้นคำพูดที่โหดร้ายของฟ้ารุ่งทำให้เขาต้องเงียบ เธอพูดว่า

“.....ทำไมพีณาทจะต้องขัดข้องด้วยล่ะคะ หรือว่าพีณาทกลัวใจตัวเองถ้ามีมณมาทำงานอยู่ด้วย.....”

กณาท คอยบอกตัวเองว่าทั้งหมดเป็นความผิดของเขาเอง ขณะที่ฟ้ารุ่งยังไม่ได้มีจิตผูกพันกับภุริ ปมด้อยในเรื่องของฐานะและความหึงหวงผลักดันให้เขาเข้าใจผิด และทำให้เธอเจ็บปวด..จนยอมเข้าสู่กออ้อมอกของภุริ ยิ่งเมื่อชายหนุ่มผู้นั้นเสียชีวิตเพื่อปกป้องเธอ

เธอก็ยังไม่อาจถอนใจจากความผูกพันที่ล้าลึก

“เพราะฟ้า เขาถึงตาย...”

เธอมักเผลอพูดซ้ำๆ อย่างเสียใจอยู่เช่นนั้น

กณาทจึงนั่งเงิบ ยอมเป็นที่ให้เธอระบายอารมณ์ใส่อยู่ทุกครั้ง
ทุกหน

แต่บางครั้งการนั่งอย่างยอมจำนนของเขาก็กลับเป็นผลร้าย
เธอนิ่งมองแล้วหันไหวหน้าตาซีม เข้าใจว่าเขาไม่พอใจและต่อต้านเธอ
ด้วยการไม่พูด

“ถ้าพี่ณาทไม่พอใจอะไร ฟ้าอยากให้พูดออกมาตรงๆ
ฟ้าอึดอัดที่พี่ณาทเอาแต่นิ่งแบบนี้”

เขาเคยพูดว่า “ถ้าไม่อยากจะให้พี่นี่ พี่ก็จะพูด... ว่าพี่รักฟ้า...”

มันได้ผลเพียงแค่สองครั้งจริงๆ หลังจากนั้นเธอพูดว่า
“จริงใจกันหน่อยไม่ดีหรือคะ” แล้วเดินหนีเฉยๆ

มีเสียงพูดให้เธอและเขาได้ยิน ว่าเขาต้องคอยเอาใจเพราะว่า
เธอร่ำรวย ทำให้คำว่า “จริงใจกันหน่อย” กลายมาเป็นมีดคมที่
คอยเชือดเฉือนอีกเล่มหนึ่ง

ชีวิตคู่ของเขาบิดเบี้ยวไปจากที่เคยเป็น มันเคยสวยงาม เต็ม
ไปด้วยความสุข ตอนนั้นกณาทได้แต่คิดถึงเวลาดีๆ ที่เคยอยู่ในอุ้งมือ
แต่เขาได้ปล่อยให้สูญสลายไปเพราะความเข้าใจผิดอย่างอาวรณ

เสียงขยับกายของสาวรับใช้ที่ติดตามมาดูแลนายสาวที่ร่างกาย
อ่อนแอเพราะเพิ่งแท้งลูกแล้วยังมีโรคหัวใจเบียดเบียน ทำให้หนุ่มสาว
ทั้งสองคนต้องยุติการถกเถียง ฟ้ารุ่งหลับตาลงอย่างพยายามสงบใจ
กับความรู้สึกนึกคิดที่เผลอปล่อยให้เตลิดออกนอกกรอบทางซึ่งเกิดจาก
ความหลังที่ฝังใจ

เธอเองเป็นคนรับมณฑิราเข้ามาทำงานต่างๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่านั่น
เป็นโอกาสที่กณาทและมณฑิราจะต้องพบกันอีกในเรื่องงาน แต่เธอก็
ต้องการให้มีมณฑิราอยู่ในทีมบริหารงานด้วย แทนที่จะทำงานกับเขาวน
ตามลำพังแล้วเกิดเสียงซุบซิบตามมา และกณาทเองก็จะไม่สบายใจด้วย
...มันเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดที่เธอทำเหมือนกำลังทำทนายพิสูจนใจ
ของกณาทเช่นนั้น

ชั่วขณะหลังจากนั้น กณาทออกเสียงอุทานเบาๆ

“เฮ้..”

ฟ้ารุ่งลืมตาขึ้น พอดีเห็นรถที่วิ่งมาจากด้านตรงข้ามเพิ่งหมุน
หักมุมแล้วพุ่งลงไปในคลองอย่างชัดเจน แม้ระยะทางจะยังห่างไกล
แต่ก็เห็นน้ำในคลองกว้างที่มีระดับสูงกระจายแรง แล้วรถคันนั้นก็จม
ลงอย่างรวดเร็ว

กณาทพารถมาจอดลงตรงจุดใกล้ที่เกิดเหตุโดยเปิดสัญญาณไฟ
ฉุกเฉินและไฟหน้ารถทิ้งไว้ให้ส่องเจียงๆ ลงไปที่ผิวหน้า ส่งเสียงบอก
เธอว่า “แจ้ง 191 เร็ว” แล้วเปิดประตูวิ่งออกไปในทันที

เขาก้าวกระโจนจากริมถนนผ่านพื้นผิวดินที่คลุมด้วยหญ้ารกๆ
ลงไปถึงริมฝั่งซึ่งอยู่ต่ำจากระดับถนนลงไปเล็กน้อย ร่างของชายหญิง
คู่หนึ่งโผล่ขึ้นมาสู่ผิวน้ำ เขากะโจนลงไปหาในทันที แหกว่ายเข้าไป
ช่วยประคองพลางส่งเสียงถาม

“ไหวไหม.. ในรถยังมีใครอีกไหม..”

ชายคนนั้นมองเขาอย่างแตกตื่น ตอบเฉพาะคำถามแรก

“ไม่ไหวครับ ช่วยเราด้วย...”

ขณะนั้นเอง ฝ่ายหญิงก็เริ่มดิ้นรนหันมาคว้าจับแขนเขาไว้พลาง
ส่งเสียงเหมือนตื่นตกใจจนกณาทไม่อาจปล่อยมือ พาเข้าเกาะริมฝั่ง
ขณะที่บริเวณริมถนนก็เริ่มมีรถมาจอดเพิ่มขึ้นและบางคนก็เคลื่อนไหว
ลงมาเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือ

“ยังมีใครอีกไหม” เขาส่งเสียงถามซ้ำ

อีกฝ่ายลั่นเลที่จะตอบ “มี... แต่ว่าคงไม่รอดแล้ว... ข้างล่าง
มีดและน้ำออกจะเขี้ยว คุณอย่าเสียวเลย”

กณาทไม่รอฟัง พลิกกายโผล่กลับลงไปใต้น้ำ ว่ายออกไปแล้ว
ดำตามรถลงไปทันที

เขาพบว่าม็วี่ร่างของผู้หญิงคนหนึ่งนั่งนิ่งไร้สติอยู่ในที่นั่งตอนหน้า
กระจกหน้าต่างปิดสนิทและประตูก็ติดล็อก ไม่อาจขยับเปิดออกได้
เขาคะเนว่าประตูหน้าต่างอีกด้านหนึ่งน่าจะเปิดอยู่จึงพาตัวเองพุ่งขึ้นสู่
ผิวน้ำ เต็มอากาศเต็มปอดแล้วมุดกลับลงไป พบหน้าต่างอีกด้านหนึ่ง
เปิดเต็มที่อยู่จริง ๆ เมื่อพาตัวเองเข้าไปถึงก็ได้เห็นใบหน้าด้านข้างใน
แสงสลัวจากไฟหน้ารถยนต์ที่สาดส่องลงมาจากข้างบน ว่าเป็นหญิงสาว
อายุเยาว์ที่สวยงาม เขาพยายามปลดสายเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวเธอ
มันติดแน่น แต่เขาก็ลากร่างที่ไร้สติออกจากรถพาขึ้นสู่ผิวน้ำจนได้

มีมือหลายมือยื่นมาให้ความช่วยเหลือ ลากร่างของเธอขึ้นไป
ก่อน ขณะที่บางคนก็ช่วยดึงเขาขึ้นฝั่ง อย่างรวดเร็วที่กณาทกวาดตา
มองเห็นผู้คนที่อยู่ในบริเวณซึ่งสว่างไสวเพราะไฟหน้ารถหลายคัน
ชายหญิงคู่แรกที่ขึ้นจากน้ำและกำลังเล่าเหตุการณ์แก่ผู้คน หันมาจ้อง
มอง และฟ้ารุ่งที่ถือโทรศัพท์อยู่ในมือก็ยื่นมองอยู่อย่างหวังโย มี
สาวใช้หน้าตาดีนึ้นขนานซ้ายขวา

เขาหันกลับไปยังร่างที่ถูกจัดให้นอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นหญ้า

ร่างบางที่สมส่วน สวมชุดเสื้อกางเกงสีอ่อนที่สุดดี ใบหน้าเอียงพับไปข้างหนึ่ง กณาทเดินเข้าไปใกล้ “ช่วยถอยไปหน่อยครับ” เขาบอกผู้คนที่นั่งขวางซึ่งพยายามช่วยแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ใบหน้าที่เอียงอยู่ในท่ามกลางแสงไฟหน้ารถที่จอดอยู่ในบริเวณนั้น ดูสวยงามทีเดียว แต่ครั้นชายหนุ่มจับให้พลิกหงายขึ้นตรงๆ เขาก็ต้องชะงัก ชีทหน้าทีปรากฏแก่สายตา มีรอยแผลเป็นดำคล้ำขรุขระกว้างชัดเจนน่าสะพรึง

เขาสำรวจพบว่าเธอไม่หายใจ ไม่มีชีพจรและหัวใจไม่เต้นแล้ว จึงกดมือที่ทับกันลงกับทรวงอกบริเวณใกล้หัวใจเป็นจังหวะ สลับกับก้มลงเป่าลมใส่ช่องปากของเธอ ไม่เป็นผล ร่างอ่อนๆ เพียงแต่ขยับไหวตามแรงกด เมื่อเขาหยุดเธอก็นิ่ง หัวใจเธอไม่เต้น เธอไม่ยอมหายใจ

“เรียกกรณพยาบาลแล้วใช่ไหม” เขาตะโกนถามแล้วพยายามช่วยต่อไป มีเสียงตอบว่าเรียกแล้ว

ชายที่ขึ้นจากน้ำก่อนมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะร้องว่า

“เธอตายแล้ว อยู่ในน้ำนานเกินไป ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว”

กณาทมองคนพูดเครียดๆ แต่ก็ไม่หยุดความพยายาม นึกในใจว่าถ้าเขาได้มีโอกาสช่วยเธอเร็วกว่านั้น ไม่เสียเวลากับชายผู้นี้และหญิงสาวผู้แตกตื่นเกินเหตุอยู่ในน้ำเมื่อครู่ก่อน การช่วยชีวิตคงทำได้รวดเร็วและให้ผลกว่าที่เป็นอยู่

“หยุดเถอะ เธอตายแล้ว เธอมีชีวิตที่ลำบากมากพอแล้วปล่อยเธอไปเถอะ” หญิงสาวผู้นั้นส่งเสียง ทำให้ทุกคนหันมอง

แล้วก็มีเสียงที่เห็นพ้องจากคนรอบข้าง

“เธอก็ตายแล้ว อยู่ในน้ำนานเกินไปจริงๆ”

แม้กณาทใช้ความพยายามต่อไปจนเหงื่อท่วมตัวขณะที่อากาศยามดึกค่อนข้างเย็น แต่ร่างอ่อนๆ ก็เพียงขยับตามแรงกดเป็นจังหวะของเขาเท่านั้น ในที่สุดชายหนุ่มก็ยอมแพ้ จำต้องละทิ้งร่างที่นอนอยู่บนพื้นลึกลงขึ้นยืนมองอย่างหมดความหวังก่อนจะถอยห่าง เดินไปหาฟาร์มด้วยสีหน้าเครียดขมขื่น

หญิงสาวจับมือเขาไว้ ถามอย่างอาทร

“พี่ณาทเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

“พี่ไม่เป็นอะไร แต่เสียใจที่ช่วยเด็กไว้ไม่ได้ เห็นกับตาแท้ๆ ตั้งแต่รถเพิ่งตกน้ำลงไป ถ้าไม่มีวี่เสียเวลากับคนที่ไม่ได้อยู่ในอันตรายก็คงช่วยไว้ได้แล้ว”

“ชีวิตเขาถูกลิขิตมาอย่างนี้ พี่ณาทอย่าโทษตัวเองเลยคะ พี่ณาททำดีที่สุดแล้ว”

“นายหนาวไหมคะ”

แม่สาวใช้ถาม และฟาร์มก็พูดว่า “นั่นซิคะ เสื้อกางเกงเปียกหมด อากาศก็เย็นด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก ประเดี๋ยวก็แห้ง”

“ถอดเสื้อเปียกออกก่อนเถอะคะ”

ขณะนั้นรถกู้ภัยที่มีไฟสัญญาณฉุกเฉินติดบนหลังคาด้านหลังจอดลง เจ้าหน้าที่เปิดประตูรีบชุดลงไปตรวจสอบหญิงสาวผู้เคราะห์ร้าย คนทั้งหลายต่างใช้โทรศัพท์ติดต่อบอกเล่าเหตุการณ์บ้าง บันทึกภาพบ้าง ขณะที่เจ้าหน้าที่นำเปลหามตามลงไปทำงานกันตามขั้นตอน กณาทหันหลังให้อย่างท้อแท้ ถอดเสื้อที่เปียกออกบิดแล้วสะบัดไล่น้ำ ไม่อยากให้เห็นภาพของร่างไร้ชีวิตซึ่งเมื่อครู่ก่อนยังอ่อนอ่อนอยู่กับมือของเขา ต้องกลายเป็นซากศพที่แข็งทื่อเย็บเย็บ

เขาจำเธอได้ติดตา ใบหน้าข้างหนึ่งเกลี้ยงกลางดงมารวมเทพปั้นแต่ง แต่อีกด้านหนึ่งมีรอยแผลเป็นขรุขระกว้างน่าชิงชังราวกับเป็นผลงานของพญามาร

ในท่ามกลางเสียงสั่งการของเจ้าหน้าที่ ฟาร์มถามเสียงอ่อน

“พี่ณาทขับรถต่อไหวหรือเปล่าคะ”

“ไหวซี”

“เขาเล่าว่าทะเลาะกัน น้องสาวเมากะชากพวงมาลัย รถถึงเสียหลักพุ่งลงคลองไป”

เขาสั่นหน้า พูดขริมๆ “พี่ไม่ได้กลิ่นเหล้าจากปากเธอ”

ชายหนุ่มกำลังสวมเสื้อขึ้นน้ำคลองในมือกลับอย่างเดิมก็ได้ยินเสียงอุทานอย่างตกใจ ตามด้วยเสียงพูดพึมพำของผู้คน เขาหันไปมองแล้วก็ต้องนั่งงันชะงักมอง

หญิงสาวที่นอนหลับตานิ่งเหมือนไร้ชีวิตเมื่อครู่ก่อน บัดนี้ได้ลืมตาขึ้นแล้ว และกำลังเอียงศีรษะกวาดตามองไปรอบๆ..!

ในขณะที่ทุกคนไหวตัว และมีเสียงสั่งการโหวกเหวกเพื่อรีบให้การปฐมพยาบาล ดวงตาคู่สวยที่เหมือนยังเหม่อลอยของเธอก็หยุดที่เขาล้อมมองไปที่ฟาร์ม

เธอยกศีรษะขึ้นเล็กน้อยแล้วขยับปากเหมือนจะพูด ทำให้ทั้งกณาทและฟาร์มเผลอต๋าวสาวทำเดินเข้าไปหาอย่างแปลกใจใคร่รู้

เธอผู้นั้นพูดเสียงไม่ดัง แต่กณาทก็ได้ยินชัดเจน

“ฉันรู้แล้ว ท่านเทพ...”

“ว่านี่คือคุณฟาร์มกับคุณกณาท...”